

כי, [וע"ש] כמד וכפלה האחרת במ"ט עור הזמר לך פן תשכח את ד' אלךך לבנתו שמור וגו', והוא המקרא שזכרנו למעלה לענין אמונת השגחה כמו שסיים בו בענין צפירי, וא"כ י"ל שגם אחרות שונות ה"ל לאמונת עיקר מליחותו י"י וה"ל לאמונת השגחה שכל עליה שם מלות עשה ג"כ כמש"כ, והנה זה ג"כ עיקר כולל אלא שלענין האחרת ומלות ל"ת לא הולחנו מהכל כמו שמו אחרת ע"ז, שמו"ט ע"ך להוסיף ע"ז גם לפ"ד, ולפי מה שנמסר כי לא שיר' לוי לאמונת כונת האחרת על השמירה עלמו שלא יבוא לידו כ"ך, והנה זה אחרת גדולה כוללת מה שאמרנו חו"ל הקורא בספרים חזונים אין לו חלק לעוה"ב (פסח"ר ל'). וביארו בנינו (שם ק').

ספרי מינו, והוא בכלל מה שאמרנו (ע"ז י"ז. ע"י חוס' שם רע"ב) אל תקרב אל פתח ביתה זו מותם, שהקריבה אליהם והקריבה בספריהם גורמת לפניה בהשם ימצרך להסתפק או לכפור בו ח"ו :

דבר

זה ראוי להוסיף הרבה בורות הללו, שרבו אנשים מבני ישראל הזמנים שפסומונים החלקות את עברי בני ישראל לגודל ספר ולשון עמים ולקרות בספריהם, ומעטים כי בזה ישלמו באמונות האמונה ותהי להיבך כמו שבא האות והזוהת צפונת הגסון והחוש, והם מציגים ראי' מן הדמיון והדמיון אליו בין הקדמונים שפסקו בזה, ובאמת אין לו דרון אחרים אם עשו למחלה כהוגן בזה כי עכ"פ כבר אלו רואים מחזור הדמיון בהלכות טולס אמונתו בכל דברי חכמים שלא הויק לו כל זה כלום, ואלו באנשים אחרים בכל דור ודור אלו רואים להיבך שבאים מזה לכפרים אם בכלל אמונת הסי' או אמונת מורה מן השמים אם צפרי אמונת מורה שבע"פ אשר גם הם בכלל הטיפ צפורה וכמו שיבוא באחרת לא תסור, והא למונתו שאין מציגין ראי' מן הגדולים בחורה ובידית מחא כדמיון וחבירו, ונולד מה שירך שזולס גידעת הקורה כולה ובהשגחה ההכמה

האנונימיות בחומר, נוסף על זה והוא היקף שראוי לדעת מה שאמרנו חזונים כל שיהיה מטאו קודמת לחכמות חכמות ומקיימות כי, (אבות פי"ג) ואם זה אחרו בחכמות הקורה כ"ש בחכמות חזונות, והדמיון בסוף הזורה נצויים ביאך כונת הלכות חזונו ותכלית שלימות האדם לנצי ליראה ד' באמת והדביקות בו י"י בכל דעה, אשר חזונות דבריו הושתק בהג"ה ריש אורח חיים ועל כונה הו עסק בכל החכמות והספרים הם שעסק בו, ובמ"ט בהלכות יסודי הורה שהדרך לנצי לאהבתו ויראתו י"י על ידי ההתנגדות בחכמות הטבע ואתה הטבע, וכל שקירדו י"י להשיג מדרגת הדבקות האנוניות, ובהשגחתו על ענין הוא מלא לפי עלמו ולפי ענין דרוו הקריאה בחוקן הספרים והחכמות מוטיל לו לענין הוה כונ"ש בחשבונות להיות לרקחות ולטובות כי, ולכן לעולם מווד אדם את עלמו אם כונמו בקריאת ספרים הללו להשיג עי"ז הדביקות בהשיג ובהשיג יראתו חופפת על פניו, ומי שלא יאגה עלמו בזה יודע שמונת לבו באמת דק להיות יראת ד' על פניו חמוד לירך להשתדל מקודם להשיג זה עי" הקריאה בכל ספרי חכמי ישראל שסדרו על עניינים הללו מרם יונם בדרך מסובן, ואנכי אעבינו כי לעולם לא יעלה על לבו לפנות אל ספרים הללו לכוונה הו כלל בדורות האל, וינמא די חפנו בספרי קודם מחכמי ישראל האנונים אשר יליהבו לבו לרעה את ד' ויבין ויכיר האמת כי הקריאה בספרים כאלה מחטה מדרך ד' באמת ולא יפנה לבו לזה כלל אם נכסוף נכסף לנית חבינו שבעמים באמת. ורק הא"ש אשר יאבה בהשגחות לבו בחכמות וירעות או יתסוק לעמש שית וגיגין חזרונים אשר נפת חטופנה שפתי וזה ומי שטעק בהם על כונה לא משולם לא ילא נקי, וחו צבכל הטוסק בספרי חזונים שהלגיו רי"ל בעשנו, (פסח"ר ל'). ושם והורה כלה אחרת במלת השמר ופן כי מואר האור לירך לחסה מזה, ובפסטי בדורות האור אשר רבו חזרונים כאלה שטומת בשראל ראו לכל אחד לחסור לנצי ולחזונותיו כלל חוקק ולחנס

ולחנס בעצמותם לכל יסתגלו בשום ספר שלא נודע שמחברו י"י ירא את ד' באמת, ולא חוקק ומרמז חקוקת חזונו הטבעיים המלאים עליוס מדברים ביראת שמים וחוסם ללף מזה שגלס, והנה מהס חזרונותו באחרית מותה או על ידי חלומותיו וחלומותיו חלומותיו מזה שהי' צלבס, ואם הדבר החזות בחיי שעה כונה האדם בורח ומתרחק מזה חזונו סכנתא לחוס אפי' למושוא, (כמ"ט חולין י'). כ"ש בזה חזונות בחיי חזונות ר"ל כפי המסורת בידיו מחו"ל חזמו האמת ביין עד כמה לירך האדם להתרחק מזה, וגם חזרונים שמדפיסים על גם הקדמונים גדולי טולס כל שהמילא לאור הי' איש אשר לא ידעמיו לירא אלוקים ומאמין בכל דברי חזונה לירך בירקה אם לא נחשב בו על יד דברים וזים להטעות בני ישראל כאשר נחברו אלל טעמו כן בכמה חזרונים, ועוד יומר נחבר זה על פי מחבת כסי' מהרא ש טענה אשר החחיל לעורר לדעת הו באריות לשכח בדורות שלפני עיני ואשר בעבורו יסיומו טולס, הוא במחבתו לאחד מריעיו במדינת פולין יענו צפירוש על זה להדפיס דברים על שם הקדמונים חזונות ויחברו ויכתוב בהם כלל הטילה על רוחו ובוז יוכל להמשיך לב העם אליו ולאחר לא נלמס לו לרעו המוכר עלמו וז סופו חזיר דמו כן יאבדו כל החפטים להחטית את הדעים, וכל קובץ וחבור הגדפס ואלו אור על ידי אנשים כאלו לירך הקריה ודרישה הרבה אם לא נמלא בו חטורובת זר, וכ"ש מה שחברו סם אף אם לא ימלאו צפירוש נגד דברי רי"ל או אפי' ברמו גנו, על הרוב המבקר אחרים ומחטע היעב ימלא מה שגלס, ובכלל כל ענייניהם לדבר בדברי הבאי ולהתלוץ במנהגי ישראל הקדושים ויבוא, ובכר כמד חזונותו [סוף הלכות טומאת לרע"ת] זה דרך ישיבת הללים הרשעים בחמה מדין דברי הבאי כי ומתוך כך באין לשפר בגינת הלדוקים כי ומתוך כך י"י לכן היגל לדבר בענינים כי ומתוך כך באים לדבר באלקים וטופרין בעיקר כי, וזה חזות יוכלו להטיר עליו מערות הגסון

ומעשים בכל יום מאנשים כאלה, ולפיכך כללנו זכרון זה באחרת השמר פן תשכח כי הוא הגורם בסוף שכתה וכפירה בהשיג ודי בזה כאן :

דנה זה מה שראוי לומר מאחרת זו עי"פ דרכו של החזון דהוא על השמירה מפניה, אולם פטע הכחוח הי' נראה שהוא אחרת על השגחה לבד בלא כפירה רק ששוכח מלבו אמונת האלקות, אלא שאי אפשר לומר שיהי' זה אחרת חזונות עי"ז חזור שלא ישח אפי' רגע אחד מאמונות הסי' דאי"ל לא שבתק חיי, ואפי"פ שמיניו דעה"ה אומר שיימי ד' לגנוי חמוד אין זו מדה כל אחד, ובכר כחוב בסוף ספר מורה נבוכים כי להיות אדם עסוק בענייני עוה"ז ועי"ז לא ישח דביקותו בהשי' הוא מדינה גדולה מאוד לא זכו אלי' אלא באבות ומשה רבינו לבד, ואם נאמר שאין לירך בזה חמוד ממש אי"ל הדבר לירך גבול וגדר ונתח דבריך לשערין, ובמשמעות חמוד האמור בתלים אפשר אחד שפרק שתי הלחה (ל'ט:) דעטת אחד שפרק ערבות קרינו כי' חמוד וקיים לא ימוש, הכי נמי קיים שיימי וגו' חמוד עי' השומה על לב בוקר ויבד זה וא"כ כבר רוב ישראל החכונים עי"פ פסוק אחד מקי"ש כבר קיימו זה, וחו לענין הקיים חמוד אך בחורה לא נזכר כלל שיהי' זה חמוד ולא כל ימי חייך בדרך שנאמר ביראת מורים דמשמעותו לומר. בכל יום עי"פ וממלת כל ריבו גם הלילות (ברכות י"ב:), אבל בזה שכתוב סתם אולי נחשוב שדי צבירה פטע אחד בחורס או בשנה או בכל ימי חיי, ונלאחי בפסיקה וזמרתי [פרשת עקב] השמר לך פן תשכח וגו' זה הפוקק טול מולכת שמים אולכ בלא חפלה ובלא ברכה, נראה שפרט השגחה הוא על ידי פריקת טול, ואע"פ שכתב הכהני ואיסור האכילה קודם החפלה אינן אלא חסורין דרבנן (עי' ברכות י'): מ"ט כיון שכבר הורגו ישראל בין הטורט על זה הוא רק מלד פריקת טול מלכות שמים מעניו ופריקת טול הוא אחרת השגחה, ולפי' הוא אחרת

מזידות